

RAM DE AUR

A fost odată ca niciodată...

Era odată, în Epir, un negustor bogat care făcea negustorie cu India. Avea comori fără de număr, un palat măreț și o mulțime de robi. Corăbiile lui brăzdau mările în toate zările și purtau departe faima numelui său. Dar ce iubea el mai mult pe lumea asta, mai mult decât aurul și perlele, erau cele trei fete ale sale.

Una era roșcovană ca frunzele toamnei, a doua era întunecată ca lemnul de abanos, iar cealaltă, bălaie cum e grâul copt. Să fi căutat prin tot Epirul și în lumea întreagă poate, și tot nu s-ar fi aflat trei fete mai frumoase ca ele. Tatăl lor se topea de dragul lor. În fiecare își bătea capul cu ce daruri să le mai încînte; în fiecare dimineață îl munea gîndul neștiind ce să mai născocească din dragoste pentru ele. Căci cele două surori mai mari erau pe atît de mofturoase pe cît era mezina de blîndă și modestă.

Într-o zi, în timp ce negustorul se pregătea să se îmbarce să plece în India, își luă plîngînd rămas-bun de la ele.

„Ce să vă aduc, dragile mele?” le întrebă el.

Roșcovana vorbi cea dintîi:

„Eu vreau o rochie indiană din aur, pe care să fie desenați munții și apele; apele să fie de smarald iar munții, de diamant.”

Negruța spuse:

„Eu vreau un șal de mătase fină pe care să fie desenate cîmpiile și luncile; cîmpiile să fie din perle, iar luncile din rubine”.

Bălaia vorbi ultima:

„Un singur lucru doresc: Ramul de Aur”.

La urmă adăugă tustrele:

„Corabia ta să nu se desprindă de țărmul străin dacă uiți să ne iei darurile acestea!”

Tatăl lor jură în fața lui Dumnezeu că își va ține cuvîntul dat și, cu inima grea, se smulse din îmbrățișările lor.

Călători cu pace și cu bucurie, ajunse în India fără greutate, își vîndu mărfurile, cumpără altele și se îmbarcă să plece înapoi în Epir, aducînd cu sine un sac greu plin cu bani de aur și daruri pentru fiicele mai mari; dar pe mezină o uitase.

Dădu poruncă să se scoată corabia în larg. Ancora era ridicată, pînzele desfăcute, echipajul la post, dar, cu toate că vremea era frumoasă și vîntul prielnic, corabia nu se urni. Căpitanul mirat veni cu căciula sub braț să-i spună stăpînului asemenea minunăție. Acesta îl ascultă pe căpitan în tăcere, își mîngîie barba lungă și albă și, cu ochii închiși, prinse a cugeta. Deodată își aminti de promisiunea pe care i-o făcuse mezinei și porunci pe loc să i se pregătească o barcă și să fie dus la țărm.

Pe mal văzu un pescar care trăgea năvoadele.

„Om bun, îi spuse neguțătorul, eu sînt străin pe locurile acestea. Ai putea să-mi spui unde se află Ramul de Aur? Una din fiicele mele îl vrea în dar iar eu am făcut legămînt să i-l aduc.

Pescarul se arătă foarte mirat de o așa întrebare. Făcu ochii mari, se dădu un pas înapoi, pe urmă, ducîndu-și mîna la inimă, făcu o plecăciune adîncă.

„Cinstite bătrîne, spuse el, oare știi tu ce ceri? Ramul de Aur nu este o bijuterie, cum pari a crede. E numele fiului Domnului și Stăpînului nostru, puternicul sultan al

acestei împărății. Mergi pe drumul ăsta, cale de trei ceasuri, și ai să ajungi la palatul lui. Cerul să te călăuzească.”

Neguțătorului nu-i venea să-și creadă urechilor. Ceru pescarului să-i mai spună o dată și încă o dată; apoi, cu inima grea de supărare, porni la drum.

Tremurînd de spaimă, mergea încet, sprijinindu-se în toiag și clătînd din cap. „Mă duc în calea pieirii, gîndea el, n-o să le mai văd niciodată pe scumpele mele copile. Sultanul are să mă spînzure cînd o să-i spun de ce am venit.” Și lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

În sfîrșit ajunse în fața locuinței regești. Îi trebui mult timp pînă să se hotărască să intre. Totuși își luă inima în dinți și urcă treptele care duceau în sala de primire.

„Ce poștești, omule? Întrebă sultanul care ședea pe tronul lui de aur și fildeș, pe o pernă de purpură, înconjurat de curteni.

„Neînsemnatul hatîr de a vorbi cu luminăția sa, fiul domniei tale, Stăpîne, răspunse bătrînul, cu glasul gîduit de spaimă. Vin din Epirul îndepărtat unde sînt printre cei mai de vază, și fiica mea cea mică mi-a încredințat să-l rog ceva în numele ei pe tînărul prinț, unicul urmaș al nobilei voastre spițe. Ar cădea pe mine blestemul ei și corabia mea ar rămîne pe veci legată de țărmurile acestea dacă n-aș îndeplini jurămîntul nesocotit pe care i l-am facut și care fără doar și poate o să ma dea pradă mîniei voastre de rege”.

Și se plecă pînă la pămînt, cu brațele încrucișate pe piept și lovi cu fruntea de trei ori treptele tronului.

Sultanul, mișcat de modestia ținutei, de noblețea chipului și de smerenia vorbelor, porunci gărzilor să-l conducă în odăile fiului său. Tînărul prinț îl primi cu buna cuvîință datorată batrîneții. Îi ascultă cererea în tăcere, apoi, cum neguțătorul rămăsese ingenuncheat înaintea lui, fără a îndrăzni să ridice capul, îi zise:

„Vino cu mine, bătrîne.”

Și îl duse într-o sală mare ai cărei pereți înalți erau plini de tablouri cu portrete de fete tinere.

„Privește! îi spuse. Oare fiica ta este la fel de frumoasă ca acestea?

„Stăpîne, e de o mie de ori mai frumoasă decît ele.”

Atunci tînărul îl conduse într-o cămăruță dosnică în care era un singur portret, acoperit cu un văl de mătase, pe un șevalet de aur.

„Sub vălul ăsta se ascunde chipul unei fete pe care am zărit-o în vis, strigă el. Am jurat că nici o altă fată din lume nu-mi va fi soție. Vorbește, bătrîne, fiica ta se poate asemui cu frumusețea asta fără pereche în lume?

Spunînd acestea, dădu vălul la o parte. Apoi, cu mîinile împreunate, se uită pierdut la tablou.

Neguțătorul mai-mai să leșine de uluire.

„Stăpîne, strigă el, viața mea este în mîinile tale, dacă mint. Ea este! Cea pe care o înfățișezi înaintea ochilor mei este copila mea. Parca visez! Ea este, e chipul ei așa cum este zugrăvit în inima mea. E aidoma cu ea, parcă o văd aievea!

Auzind acestea, prințul nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Alergă la bătrîn, îl cuprinse în brațe și-l copleși cu mîngîieri.

„Întoarce-te degrabă în țara ta, părinte, spuse prințul după ce se mai potoli. Să nu-i spui nimic fetei tale din cele ce ai văzut aici. Numai să-i dai scrisoarea asta, ceașca și inelul ăsta. Cerul se va îngriji de celelalte.”

II

Neguțătorul luă cele trei lucruri și se întoarse la corabia sa. Abia puse piciorul pe punte că vîntul umflă voios pînzele și corabia porni spărgînd valurile înspumate. După patruzeci și șapte de zile de călătorie, pe la amiază, bătrînul văzu în zare pămîntul Epirului. Corabia cîrmi spre port și ajunse cu bine, fără peripeții.

Odată pe mal, neguțătorul, după ce-i mulțumi lui Dumnezeu pentru buna călătorie pe mare, se grăbi spre casă. Înainte de a merge, robii care cîntau din surle și trîmbițe și băteau din tobe. El însuși înainta îmbrăcat în haine de sărbătoare, călare pe calul lui cel frumos. În urmă veneau asinii încărcăți cu poveri, conduși de servitori în livrele bogate.

Pe fete le găsi în grădină, brodînd la umbra unui oleandru. Cum îl văzură venind, îi ieșiră în întîmpinare alergînd. Îl ajutară să descălece, îl îmbrățișară cu mare bucurie și-l înteară toate trei deodată:

„Tată, ne-ai adus ce ne-ai promis?”

„Da, răspunse el.”

Și dădu fiecareia darul pe care îl ceruse. Îi dădu deci și mezinei scrisoarea, ceașca și inelul. Aceasta, nici una nici două, în timp ce surorile ei își admirau darurile, alergă în camera ei și se închise acolo. Deschise scrisoarea cu degete tremurînde de nerăbdare. Și iată ce citi:

Scumpa mea, cînd vei dori să fii lîngă tine, varsă apă în ceașca asta, aruncă inelul în ea și cîntă de trei ori: Vino, vino, Ramul meu de Aur! Atunci voi veni la tine în chip de porumbel, mă voi scîlda în ceașcă și așa voi lua înfățișarea mea de om. Dar să nu uiți să faci o gaură în tavan ca să pot intra.

Fata bătu din palme, sări în sus de bucurie, dădu fuga în seră să aducă tîrnăcopul grădinarului. Se urcă pe un taburet și făcu o gaură în tavan. Zîmbi apoi la cerul albastru de deasupra. Puse apă în ceașcă, aruncă inelul în ea și cîntă de trei ori: *Vino, vino, Ramul meu de Aur!*

Și pe dată auzi deasupra capului un filfiit ușor de aripi și un porumbel încîntător veni să i se așeze pe umăr. Apoi porumbelul pluti pînă la ceașca în care se cufundă cu totul. Se stîrni un vîrtej de pene cenușii, o ninsoare de puf alb se ridică la suprafața apei, și fiul sultanului apărură, frumos ca lumina zilei. Păși spre fată și, ingenunchind înaintea ei, îi sărută poala rochiei. Apoi îi vorbi cu glas dulce ca o muzică și îi spuse niște lucruri așa de încîntătoare încît fata crezu că o să moară de plăcere. La început nu prea îndrăznea ea să-i vorbească. Dar el se arătă atât de gingaș și de dulce încît ea prinse curaj și-i răspunse cu tot atîta pricepere și bucurie. Schimbară mii de făgăduințe, își jurară să se iubească de-a pururea. Dar timpul trecea și se apropia înserarea.

„Trebuie să te părăsesc acum, draga mea, spuse prințul. Ia nuca asta, sparge-o după ce pleci, și îmbracă-te cu hainele care sînt închise în ea. Să le porți de dragul meu. Rămas-bun, nu am voie să rămîn lîngă tine după căderea nopții. Dar să nu uiți să mă chemi și mîine, dacă inima ta va tînji de dorul meu.

Se înclină, sărută vîrful degetelor ei frumoase, apoi, mergînd spre masa unde era ceașca, cufundă mîna în ea, se stropi cu apă și dispărură deodată, învăluit într-un vîrtej de pene. Curînd fata auzi un filfiit de aripi și văzu un porumbel cum își lua zborul prin gaura din tavan. Ram de Aur plecase... Atunci plînsese cu amar, apoi, după ce își șterse lacrimile, își amintit de nuca pe care i-o lăsase prințul. O sparse și în ea găsi o rochie de mătase pe

care erau brodate cerul și stelele. Se îmbracă cu ea și coborî la tatăl și surorile ei. Cum o văzură așa de frumoasă și de bogat împodobită, surorile simțiră șarpele invidiei cum le mușcă inima. Se minunară, îi puseră o mie și una de întrebări care o stingheriră mult, și n-o slăbiră din ochi toată seara. În sfârșit, când isprăviră de mîncat, Bălaia putu să urce în camera ei. Abia aștepta să fie singură, să viseze în voie la frumosul ei prinț.

Nu dormi deloc, iar în zori, prima ei grijă fu să se pieptene, să se parfumeze ca să-l primească pe dragul ei porumbel. Se îmbracă cu rochia de culoarea cerului, umplu ceașca cu apă, aruncă inelul în ea și cîntă de trei ori: *Vino, vino, frumosul meu Ram de Aur!*

Totul se petrecu ca și în ajun și Ram de Aur, înainte să plece, îi lăsă o alună. După plecarea lui, fata o sparse și găsi în ea o rochie minunată pe care era brodată marea cu valurile. Când o văzură așa de frumos îmbrăcată, surorile se îngălbeniră de ciudă.

După ce Bălaia urcă în camera ei, surorile se duseră în grădină. Acolo, la adăpostul nopții întunecoase, se sfătuiră în taină.

„Trebuie să fie vreo vrăjitorie la mijloc, spuse Roșcovana. De unde are ea hainele acelea minunate cu care vine în fiecare seară să ne umilească pe noi? Vreau să mă lămuresc eu însămi.”

Hotărîră amîndouă s-o pîndească pe sora lor mai mică.

Roșcovana se postă dis de dimineață la ușa Bălaiei, în timp ce Negruța pîdea în josul scărilor. Cu ochiul lipit de gaura cheii, sora cea mare văzu și auzi tot ce se petrecu în odaie, fără să-i scape nimic. Sora cea mică făcu totul ca de obicei, cîntă de trei ori: *Vino, vino, frumosul meu Ram de Aur!* Porumbelul sosi, se scaldă și, sub ochii mirați ai Roșcovanei, se ivi tînărul prinț, fermecător și frumos ca soarele. Roșcovana fu orbită de frumusețea lui și mai-mai să leșine de turbare văzîndu-l cum vine spre sora ei și-i cade la picioare. Ghicea că-i spune vorbe dulci și, nemaiputînd răbda de atîta minie, dădu fuga, verde de invidie, să-i dezvăluie Negruței tot ceea ce descoperise prin șiretlic.

Se hotărîră să-i ia locul Bălaiei și să-l cucerească pe fermecătorul prinț.

„Mîine, spuse Roșcovana, cînd o să mergem la scăldat, o să iau cu mine săculețul cu perle ca să ne împodobim părul. Pe drum, o să mă prefac că-l scap și o să rămîn în urmă, chipurile să adun perlele împrăștiate. În timpul acela, tu să te îndepărtezi cu nătăfleața noastră și s-o ții cît poți de mult lîngă tine. Atunci eu o să dau fuga în camera ei – o să-mi fie lucru ușor să intru, căci am pîndit-o și am văzut unde-și ascunde cheia – și, făcînd ca ea, o să chem porumbelul cel drăgălaș. O să vedem noi dacă nu mă găsește pe gustul lui și dacă n-o să izgonesc din inima lui dragostea pe care o are pentru proasta asta! Totuși, dacă Cerul n-o să țină cu mine, o să încercăm noi alt șiretlic, ca să stai și tu de vorbă cu el.”

În timp ce invidia celor două lucra împotriva ei, Bălaia se lăsa fără grijă în voia fericirii. Ram de Aur plecă de lîngă ea abia la apusul soarelui. Dar înainte să plece, îi dădu o smochină.

„S-o tai după ce plec și să te îmbraci cu hainele din ea, să le porți de dragul meu.

Cum zbură porumbelul, Bălaia luă un cuțitaș cu lamă fină de oțel, de curînd ascuțită, tăie smochina și găsi în ea o rochie pe care era brodată luna mai cu florile ei. Puse cuțitul în ceașca pe care o strînse în dulap împreună cu inelul apoi coborî îmbrăcată în rochia ei strălucitoare. Când o văzură, surorile o lăudară în fel și chip și o copleșiră cu mîngîieri. Niciodată nu se arătasera așa de bune cu ea. Inima Bălaiei se umplu de dragoste pentru ele.

Ziua următoare se petrecu așa cum puseseră la cale cele două surori invidioase. Roșcovana lăsă să-i cadă săculețul cu perle și rămase în urmă să le adune, în timp ce Negruța și Bălaia se îndepărtau împreună. Cum se văzu singură, alergă acasă într-un suflăt, urcă scările câte patru pînă la camera Bălaiei, luă cheia din ascunzătoare, descuie ușa și mergînd la dulap, scoase ceașca și inelul. Umplu ceașca cu apă și cîntă de trei ori:

„Vino, vino, frumosul meu Ram de Aur!”

Porumbelul intră prin gaura din tavan cu un filfiit vesel de aripi și voi să se scalde; dar cum se tot răsucea și învîrtea în apă, se răni în cuțitul rămas acolo, și, dînd un țipăt îngrozitor, își luă zborul cu greu, lăsînd în urmă o dîră lată de sînge. Vazînd așa, sora cea mare simți că i se face rău și o rupse la fugă, lasînd în urmă toate cum se aflau.

Cînd mezina se întoarse de la scăldat, proaspătă și veselă, urcă în camera ei cîntînd, dar cîntecul i se opri în gîtlej cînd descoperi pe masă ceașca însîngerată. Înghețată de spaimă și plină de presimțiri negre, îl chemă zadarnic pe iubitul ei Ram de Aur. Gemea, plîngea, își smulgea părul din cap și umplea casa cu bocetele ei.

„Vai, vai! Striga ea cu un glas sfișietor, unde ești, iubitul meu? Vai mie, nenorocita de mine! Oare te-am iubit așa de mult ca să te pierd așa de curînd, Ramul meu de Aur, lumina ochilor mei, soarele vieții mele!”

Așa plîngea și suspina. În sfîrșit, după ce plînsese îndelung, se gîndi și pricepu că de la surorile ei i se trăgea nenorocirea. Atunci coborî la tatăl ei și îi spuse:

„Părinte, poruncește să mi se facă un rînd de haine bărbătești care să nu aibă pereche în bogăție și frumusețe, dă-mi o corabie frumoasă, arme bune și servitori credincioși. Surorile mele m-au înșelat, nu mai pot rămîne lîngă ele, vreau să plec în țară străină.

În zadar încercă tatăl s-o țină lîngă el. Nici plînsetele, nici rugămințile, nici amenințările nu ajutară la nimic.

„Tată, dacă nu plec, simt că am să mor. Scutește-ți părul alb de așa o jale și lasă-mă să plec. Iart-o pe nenorocita ta de fiică pentru că-și părăsește părintele drag acum, la amurgul zilelor lui. Trebuie să plec. Inima mea e departe de-aici!”

Pînă la urmă bătrînul tată se îndură de ațita plîns. Făcu ceea ce-i ceruse fata.

Bălaia părăsi casa părintească fără să arunce măcar o privire surorilor ei. Neguțătorul o petrecu pînă în port, unde era ancorată corabia pe care i-o dăduse. Acolo fata își puse hainele bărbătești care erau de o bogăție nemaipomenită, își încinse sabia, își puse pușca pe umăr, apoi îngenunche să primească binecuvîntarea părintească. Își luă rămas bun de la tatăl ei cu lacrimi în ochi și urcă în corabie împreună cu o suită numeroasă.

III

Corabia ieși din port și se îndreptă spre India. Ajunsă pe pămînt străin, Bălaia nu dădu voie nimănui să vină cu ea. Întrebă pe un om din partea locului încotro era palatul sultanului, tatăl lui Ram de Aur, și se îndreptă cu curaj pe calea ce i se arătase.

Drumul era lung. După ce merse ore în șir, fata se simți ostenită și se opri să se odihnească lîngă o fîntînă părăsită.

O porumbiță era cocoțată pe o tîsă care se ridica ceva mai încolo, își netezea penele și se încălzea la soare. Curînd sosi lîngă ea o altă porumbiță și amîndouă prinseră a vorbi. Fata, care deprinsese de la prinț graiul păsărilor, ascultă ce-și spuneau unei alteia.

„Oare tu știi, spuse una, că fiul sultanului trage să moară?”
 „Cum să nu, răspunse cealaltă, ba știu încă și mai multe...”
 „Ce mai știi?”
 „Că doctorii care îl îngrijesc habar n-au de meșteșugul lor, din fericire pentru noi.”
 „Cum adică, din fericire? Ce ne privește pe noi?”
 „Numai noi îl putem vindeca, cu prețul vieții noastre. Dar doctorii sînt fără de minte și nu știu nimic. Numai eu știu leacul.”
 „Și care-i leacul?”
 „Ar trebui să fim omorîte amîndouă, să ni se jupoaie pieile și să se facă din carnea noastră o alifie, frămîntînd-o cu apă limpede din fîntîna aceea de lîngă tisa noastră. Apoi n-ar avea decît să ungă gîtul rănit al prințului cu leacul ăsta și în mai puțin de o săptămînă s-ar înzdrăveni. Dar doctorii nu știu de asta, doctorii îl lasă să moară, l-au părăsit: mîine e ultima lui zi.
 Și pasărea prinse a gurlui vesel.
 Auzind acestea, fata luă pușca, doborî porumbițele, le luă pieile, scoase apă din fîntînă și pregăti leacul. Apoi, cu inima tresăltînd de bucurie, porni la drum spre oraș.
 Ajunse pe înnoptate în fața saraiului sultanului și poposi la un han din apropiere, într-o piață. Mîncă ceva apoi îți trase peste hainele cele bogate un anterior de doctor, își puse pe cap un turban mare de lînă, își lipi o barbă și ieși fără s-o vadă nimeni, ascunzînd leacul în sîn. Se duse sub ferestrele saraiului și începu să strige:
 „Un doctor bun cu leacuri bune! Un doctor bun cu leacuri bune!”
 Cum o auzi, sultanul trimise în grabă pe unul din paznicii lui s-o aducă la sine.
 „Poți să-mi vindecîi copilul? o întrebă sultanul de cum o văzu.”
 „Depinde, Măria-Ta, răspunse ea. Mai întîi trebuie să-l văd.”
 O duseră lîngă tînărul prinț care zăcea palid în patul lui, cu gîtul înfășurat în feșe. Doctorul cel prefăcut se aplecă deasupra bolnavului. Abia se ținea să nu-i acopere obrajii cu sărutări, simțea cum i se adună lacrimile sub pleoape. Dar se stăpîni.
 „Cazul e foarte grav, spuse ea îngroșându-și vocea, după ce îl examinează, însă nu disperat. Cu ajutorul Cerului, o să-l vindec în șapte zile, iar într-a opta, o să poată merge la vînătoare.
 La cuvintele acelea, sultanul plînsese de bucurie.
 „Dacă spui adevărul, strigă el, nimic n-o să fie îndeajuns de bun să te răsplătesc. O să domnești împreună cu el.”
 Dar în spatele ei, doctorii de la curte șușoteau, chicoteau și-si dădeau coate. „Dacă ăsta e în stare să-l vindece, eu îmi pun capul!”
 Străinul scoase din sîn alifia minunată și unse gîtul bolnavului. Veni și a doua zi. La sfîrșitul celei de a doua zi, Ram de Aur începu să vorbească, în cea de a șaptea zi era sănătos, în a opta zi încăleca bidiviul și mergea la vînătoare. Atunci sultanu îl luă de mînă pe doctorul cel prefăcut și-l conduse în sala tronului.
 „Vorbește, zise sultanul, ce dorești drept răsplată pentru tot binele pe care ți-l datorăm?”
 „Stăpîne, răspunse acesta, nu-ți cer decît să dai un mare ospăț în cinstea mea, la care să-i chemi pe toți puternicii împărăției tale.”
 „Nimic mai ușor, spuse sultanul”

Și pe loc sultanul trimise crainici în toate colțurile împărăției să-i cheme grabnic în capitală pe toți prinții și boierii.

Apoi se pregăti ospățul.

Masa se făcu cu mare pompă și strălucire. Sultanul avea de-a stînga pe fiul său iar de-a dreapta pe doctorul cel măsluit. După ce mîncară cu toții după pofa inimii, doctorul nostru se plecă la urechea sultanului și-i zise:

„Stăpîne, poruncește să se facă liniște, că vreau să spun o poveste.”

Sultanul le porunci tuturor să tacă. Si fata, ridicîndu-se în picioare, își spuse povestea, însă fără a se da de gol că despre ea era vorba. Apoi, cînd era pe sfîrșite și povestea cum ajunsese în capitala sultanului, își smulse barba, aruncă turbanul cît colo, scutură din cap ca să-și lase pletele bălaie pe spate, și, despuindu-se de anteriorul cel ponosit, apără în hainele ei bogate, și așa de frumoasă, încît mesenii scoaseră un strigăt de uluire.

Fiul sultanului se aruncă în brațele ei, cu fața scăldată în lacrimi de bucurie.

„Fii soția mea, strigă el.”

Și ospățul se sfîrși cu mare veselie.

Bălaia nu uitase de bătrînul ei tată. Îl chemă să vină la curte, împreună cu cele două surori care tremurau de spaimă și erau așa de îngrozite de răzbunarea ei, încît nici nu îndrăzneau să se ivească. Dar mezina se arătă iertătoare în fericirea ei. Le ieși în întîmpinare și le dădu ea însăși mîna să le ajute să coboare din caleașcă. Le îmbrățișă cu dragoste, le liniști cum putu mai bine și, ca să le arate că nu le purta pică, le mărită cu doi cavaleri de la curte.

Nunțile s-au făcut toate trei deodată și fură sărbătorite cu ospete vesele. Eram și eu pe-acolo...

După un basm popular din Epir